

Szamosi Ernőné Az Édesanyjával

A háttérben Szamosi Ernőné, az anyósom, akivel szoros szeretetben éltünk. Ez pedig az ő édesanyja, a dédi, akit szintén ismertem. Ők együtt laktak. Itt 90 felé járhatott a dédi. 1973 körül készülhetett a kép. A férjemmel egy közös ismerős révén találkoztunk össze. Már csak az édesanyja élt amikor összekerültünk. Az édesapja meghalt 1945-ben tébécében. Az édesanyja nagyon szerette, ő is őt, sokat gondoskodott róla. Zsidó érzelmű család volt, nem voltak különösebben vallásosak, de a nagymama meg az anyósom is minden szombatot megtartott, péntek este gyertyát gyújtott, meg a Jom Kipur-t megtartotta. A háborút úgy vészelte át az anyósom, hogy abban a bizonyos gyalogmenetben vitték őt egészen Hegyeshalomig [lásd: halálmenetek Hegyeshalomba], ahol is egy unokaöccse -- az valami zsidó tanácsnak a tagja volt -- közbelépett, ki tudta venni őt a Németországba irányított gyalogmenetből, és akkor hazajöttek. Így élték meg a felszabadulást. A férjem pedig munkaszolgálatos volt, és Borban volt. Ott szabadult föl. A nagymamának kis trafikja volt egy mellékutcában. Ő kapta vagy talán még a férje. Mikor

államosították a trafikot, a nagymama együtt élt a dédivel. A nagymamával nem éltünk egy lakásban, de sokszor voltunk együtt. Sokszor mentem hozzá, hetenként kétszer-háromszor, a munkahelyemhez közel volt a lakása. Délben fölmentem, megnéztem. Amikor beteg volt, mindig odahoztuk hozzánk. Hétvégeken majdnem mindig együtt voltunk. Nálunk ebédelt. Egyébként rettenetesen szeretett főzni, és ilyen hétvégeken majdnem mindig ő főzött, és készült, akkor nyolcan, kilencen ültünk az asztal körül. Szép időszak volt, amikor együtt sűrögtünk-forogtunk a konyhában.